

Közös történetek

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 51-52. szám, 2022. december 22.

Soha nem néztem a tévében a budapesti tűzijáték közvetítését, de később, immár budapestiként mindig is szerettem kimenni a rakpartra, még akkor is, ha a hozzánk közel eső szakasznál már semmit nem lehet hallani a zenéből, és a kilátás sem a legjobb; sőt ezzel együtt. Ilyenkor legalább annyira a tömeget nézem, mint a látványosságot: hogy lehet, hogy vannak, akikkel noha egy környéken lakom, csak ilyenkor látom őket? Kikkel élünk együtt, milyenek vagyunk, hogyan öltözünk, hogyan beszélünk a gyerekeinkkel, és mi vajon milyennek tűnünk a mások szemében? És olyan jó, hogy ilyenkor mégis közösen csinálunk valamit, még ha az csupáncsak annyi, hogy egy irányba nézünk.